

У Новоме Саду 10. априла 1889.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. Рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 13) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Христос васкрс!

„Христос васкрс, браћо мила!“
Тај нас поздрав себе сећа,
А сећа нас често пута,
Сваког года са пролећа.

„Христос васкрс, браћо драга!“
То сам много пута чуо, —
Ал Христос је верујте ми,
Само једном васкрснуо.

Васкрснуо, кад му патње
Превршише пуно меру,
А нису му пољубале
Силну љубав, над и веру.

А Христос је васкрснуо
Јер бѣ синак божи прави,
Па се оте искушењу,
Које хтеде да га дави.

Јер са правца није скрет'о,
Већ свој земски позив знао.
Васкрс'о је, јер се никад
Није собом завађао.

Христос васкрс! сваком оном
Ко у патњи јоште стење.
Христос васкрс! српском роду,
Нек заслужи васкрсење. . . .

Политички преглед.

У прошлом броју овога листа у „подлиску“ изишао је низ бисера од штампарских погрешака, од којих су неке смешне, а друге грозне, но у исто доба донео је нови Панчевачки лист „Весник“ такве штампарске погрешке, да су оне „Казбулбуцове“ спрам њих чисто ишчезле и изгледају као нешто добро и беспогрешно.

У 1. броју „Весника“ стоји на последњој страни, да је „гроф Ј. Грчић“ ступио у уредништво „Јавра“.

Ми смо у први мах помислили, да је хтело бити „проф.“ (т. ј. професор), но кад смо се сетили да је барон Федор Николић обуставио издавање „Српског Дневника“, онда видећи, да се барон оставио издавања и уређивања, помислисмо: ваљда ће сад грофови да се, и тако честитамо г. Грчићу подарено му грофовство и желимо да му уређивање „Јавора“ буде дуговечније, него што беше барону издавање „Српск. Дневника“.

Друга је штампарска погрешка у истоме броју истога листа, а на фторој страни у извештају о расходу „Беседе“ више девојачке школе Панчевачке, где стоји: „Рачун за пуницу 5 фор. 30 н.“ (иначе се спомињу „две пакле свећа“, „за марке, лиц. и сит“, „за штампање“ и т. д.) — Сад ми премисљамо, каква ли је то рачун „за пуницу“? И зар је „Веснику“ пуница тако јефтина, да стаје само 5 фор. 30 н. — Но из те околности што напред стоји, да је на „ситнице“ потражено 1 фор. 20 н., а после долази „рачун за пуницу“, да „Весник“ ипак сматра пуницу за нешто крупно, кад је није метнуо међу „ситнице“.

Међу остале штампарске погрешке спада, без сумње, и „Наше Доба“. Оно је цело једна ве-

лика штампарска погрешка, коју би ваљало исправити и избрисати, као што је и она штампарска погрешка у Будимпешти радикално исправљена, те сад Србима више не боде очи, — а и не копа их.

Кад човек баца своје наочаре унаоколо по свету, наилази онда и иначе све на саме неке штампарске погрешке. Не мислим овде што православни свештеник Ј. Сундечић штампа своје ствари само латиницом (док су се стари попови наши негда од саме јоте (ј) бојали, да нас не полатини). Не мислим ни ту околност, што наши толики свештеници и владике напустише честити лист црквени „Истину“, да пропадне и да га нестане, — јер то су све код нас већ обичне ствари, — него ја сад имам на уму велике европске штампарске погрешке, а богме не само европске, него баш и будимпештанске.

У целоме свету (осим погрешака) примећује човек још све неко беганье: — Буланжер бега у Брисел; Новак, што је покрао жениних 100.000 фор. у Монако; Касири беже у Америку; Тиса бежи из саборнице у затвореном фијакеру својој кући; други мужеви опет беже од куће у кафану; калуђери беже од посла; ђаво бежи од крста; претплатници беже од „Нашег Добота“: зловољни богаташи беже од скупљача добровољних прилога; хаупттрефери беже од српских списатеља, и т. д. — Ал то је сасвим неравно. Сви смо ми деца овога времена. А познато је да и време бежи, и нико не може да га стигне. С тога и ми бежимо, — само што нас (ако смо касири или министри) може и да стигне полиција или народно будимпештанско крваљско камење. И то камење чисто изгледа да је опозицији са срца пало; — а да ли јој је и олакшало, то је друго питање.

Ђира. Не ваља ни овако ни онако.

Спира. Шта не ваља?

Ђира. Не ваља што „Србобран не уме мирно да полемише, већ тако дај: „ватикан“, „папа“, „безобразлук и т. д.

Спира. Ал ако он мисли, да је недостојно увређен!?

Ђира. Онда опет не ваља, што је недостојно увређен.

Спира. „Не ваља!“ — „Не ваља!“ та реци ми једаред шта теби ваља.

Ђира. Мени би ваљало оно, чега ми најмање имамо а највише би нам потребно било.

П у с л и ц е.

△. Пештански „Ллојд“ у уводном чланку од три рифа изражује своје живо саучешће и сажалење о атентату на цара руског, (који се није догодио, нити га је ико смерао).

о—о. Кад кола запну и коњи се усиће, онда је стара кочијашка лозинка: *Ђи! Ђи! Ђи!* — Што више тешкоћа, све више: *Ђи!* — Тисина су кола тако запела, да му треба *сила Ђи* (Силађи).

≡. Једне бечке новине, говорећи о промени стања сад већ и у Румунији, веле: „*Jetzt droht auf der*

ПОДЛИСТАК.

Мајстор Илија.

(Слика из живота).

Мајстор Илија припада ономе рифету, о коме наш стари приповедач г. Игњатовић каже:

„Бербери су први људи,

То је стара ствар . . .

Бербер не мож' свако бити,

За то треба дар“ . . .

И мајстор Илија је дакле: берберин, фризер, фелћер и како волете. Варијација има тушта. Руку је имао лаку, да би човек могао и заспати под његовим бријачем; добричина беше, шаљивчина, дружевњак, патриота, и шта хоћете; али — аха! рећи ће те, — сад долази оно фатално „али“ . . .

Ех, шта ће те: „никтоже без греха,“ на куд би ви тражили, да један мајстор брица буде другар чак римског папе! . . .

Дакле, мајстор Илија имао је једну погрешку али та је била кад и кад тако замашна, да је могао рахатно од ње одпустити бар 90%, па ипак би доста остало, да му занесе главу, и да му поремети мозак.

Сигурно сте већ на чисто са том погрешком. Мајстор

Илија је пио, али тако грозно, да се то већ неби ни требало пићем звати; он је, у правом смислу речи: локао! Па шта је најволио? . . . А Бог би га знао! код њега никада ниси био на чисто, је ли пијан од ракије, од пива или од вина. Он је био у стању, да почне са ракијом, па кад му се већ ухвати магла за очи, а он дај, удри по пиву Разблажи ће га, вели. — Мало после, а мајстор Илија суче вино, као да је сад тек од астала устао; но јео је са свим мало, јер је увек био сит, пресит! . . .

Мало који дан нисте га видели на сокаку, где путем декламује, сам себе пита и одговара. Одрешу му се језик, па иде као воденица. Нико онда од њега миран. И човек и жена, и старо и младо, свако је то од њега ословљено; на одговор вије до душе никад чекао, јер је одма сам и одговарао; но најрадије се забављао са ђацима. —

А они с' њиме?

Их, чудне радости! . . . Окупе се око њега, па држ' недај!

Зачикавају га, боже; задиркују га! али он њима не прашта Ено га како тера точак, по сред оне гомиле! Сад се у ону брљу стропштао али то њему не смета! Устане, насмеје се, „кор“ му припомогне, и ено га, пева, што га грло носи: На част цару све царево благо! . . .

Казао сам, да је врло добро и лако бријао. И ја сам био један од његових „кунтова,“ али само онда кад је

„*ganzen Balkan-Linie ein Umschlag*“. — Хладан ум шлог доктори прописују, кад је глава усијана. Дај боже, да упаљеним мозговима бар тај умшлог по могне.

⊙. Кажу да је Буланжер са беганем својим изгубио свој „престиж“. — Али он није ни хтео да да га ко на путу овоме престигне.

+. Министар Силађи вели, да са седањем на министарску столицу не напушта стара начела. Ми се сећамо да је он некад био одлучан противник окупације, а је ли му то противљење лежало у начелу, или само у говору, то ћемо сад видети.

△. Како се то чудно десило, Митрополит Бугарски зове се Браца; — а митрополит Србије, оп се опет враћа.

+. Бушити на чвору, то је лудост. За то Бугарска и са Кобургом неће да буде кобургија.

*. За ових неколико дана „Стармали“ стоји добар за европски мир. Велике силе неће се ни са црвеним јајима туцати.

Јасан говор, добри пријатељи.

„Smotra“, лепо и вешто уређиван лист хрватски, говорећи ономад о новом листу „*Колу*“, који излази

трезан био, јер сам се бојао бријача у руци пијана човека! Та шта му и треба! И онако је нама, који имамо ту велику срећу, да нас бербери „подмлађују“, живот у њиховој руци, јер један незгодан потез бријача, па, ако не баш грло, а оно оде — нос или уво на пазар!

Еле, ја сам са мојим мајстор брицом уговорио, да ми ни пошто не долази, кад му се језик одрешу, т. ј. кад је пијан. Он се томе покорио, па ја остадох много пута не обријан.

Рећиће когод, па зар није било других бербера?

Молим покорно, овде где ја животарим, готово да је много и овај један. Сад знате, да не живим ни у једној европској престолници. . . Покушавао је, додуше више пута мој дворско-собни фризер, да ме обрије онако накресан; извињавао се, да је тек „почео“ пити, да би могао и — боже прости — владику обријати, али ја не хтедох кушати чврстоћу његове руке, у таквим приликама. Чим мајстор Илија на врата, па почне комплиментирати, а ја таки на њега: „та несретни човече. Ти си опет пијан!“

„Ко, зар ја?? . . О, молим најпонижније, то не стоји! То не може бити! Нисам ни по литре ракије попио, а мени треба доста; него молим покорно“ . . .

„А ја молим још покорније, да се сал чистите“ — буде мој одговор, и ја тога дана останем увек необријан. (Свршиће се.)

у Београду достојно га хвали, што је у књижевним приликама стао на опште становиште српско-хрватско. „Smotra“ врло лепо показује корисност таког нетесногрудја и ја би све потписао што је том приликом речено.

Само нешто не разумем.

„Smotra“, при крају свога резонувања вели и ово: „*Па зар није заносније бити душевним радником народа од осам милиона, него ли од два три.*“

Пријатељски молим поштовану „Smotru“ да нам јасније каже, који део хрватско-српске целине броји за два три, а који на пет шест милиона?

Један штатистичар.

Неколика заковрчена питања,

која ја не могу да отковрчим.

Из богословије. Били почивши Анђелић замерио (или би одмерио) православном калуђеру, кад би га какво безазлено римо-кат. детенце назвало својим „*папом?*“

Из филологије. Шта српски и мађарски филолози налазе да је боље: *слама*, — или *салма*, — или *салама?*

Из анатомије. Колико има жила, које иду из срца у мозак, а да нису ни у којој вези са желуцем?

Из географије. Има ли Тиса (т. ј. река) какве уточице из Азије.

Из естетике. Је ли лепша женска лепота она, која нас привлачи, или она, која не зна те мајсторије.

Из медицине. Један ђак медицинар у Бечу (који је иначе увек при добром апетиту) 31-ог марта ове год. није могао ништа ни да руча ни да вечера. — Шта му је фалило?

Из хемије. Колико спирита треба сипати у воду, па да Чивут Ижак стече за годину дана двокатну кућу и 20 ланаца земље?

Из физике. За што не може добар, способан и савесан лечник постати *физикус*, све донде, док при изборима не гласа против свога уверења?

Из астрономије. Познато је, да планете имају једна на другу велики утицај. Даклем, какав би течај имала Венера, кад не би било Меркура?

Из метеорологије. Је ли истина, што прост народ (без дозволења интелигенције) верује: т. ј. да има и водених громава, којих се не треба баш тако јако бојати?

Из митологије. За што сиромашни људи обично пред судом губе парницу, кад их хандрак наведе, да се париче са богаташима?

Из музике. Која крава даје више млека, она, коју великим порцијама рањите, или она, коју са великом порцијом рањите?

Из историје. Је ли краљ Матија баш тако волео правду, да ју је собом и у гроб понео?

Из психологије. Може ли се уредник зело, кад добије од владе беле паре, назвати бело, — или остаје увек гаров?

(Ако вам није много, ја бих могао и продужити.)

Ђука. Тешко је то и најстрожијим комесарима, кад истражују „Матицу Српску“, наћи длаку у јајету.

Шука. Није ништа тешко на овоме свету. Ко је у власти, тај увек може наћи, не само длаку у јајету, већ могао би наћи и јаје у длаци.

Грађа за нову енциклопедију.

Неазбучним редом, или азбучним передом.

Бог = највише суштаство, којем ми никад ништа не дајемо, него увек од њега иштем; (за то га Маџари, врло zgodно, називају: иштен.)

Анђели = виша, невина суштаства, која свету никад не дају анђелића, (већ му то долази са друге стране).

Опанци = рођене сестре лакиратих ципела; само што се ове често понесу, или буду понешене на упуштене, а опанци издурају верно док се не подеру.

Идеал = Врло леп украс младих људи, који се после даје лако заменити са каквим масним звањем.

Потурица = види *башине*.

Параграф = Нека строга искривљеност, која уме да буде врло милостива према графу, који има *цара*.

Каурма = Јело, које није ни налик на *урму*.

Редуша = Српска скратица оне латинске словице: „Ordo est anima rerum.“

Завист = Стол у кафани, превучен зеленом чојом, а на њему карте, сређене у виду полумесеца.

Хармонија = Склад, н. пр. српски и хрватски — (до сад се хармонисало с владом, ал од сад нека буде без кладе).

Три епиграма.

(Више нисам могао да истешем.)

I.

Перса и њене кћери.

Перса има красне ћерке,
Вредне ћерке, без замерке,
Сви их људи хвале,
Још те ћерке, —штујем сваку —
Да имају бољу мајку,
Давно би с' удале.

II.

Надгробни натпис.

Аксентије Мачкопека
Одмара се ту у гробу.
Знојио се целог века,
— Јер је вол'о топлу собу.

III.

Бела жена.

Мог Василка жена
Бела је од млека.
(У њиховој кући
Има апотека.)

Вукварац.

„Има и над попом попа!“

Груја Тврдоглавић имао је са својим суседом Илијом спор, због неке баште, коју су свињи суседови изрили. Тужише се на „фриденсгерихт“ (примирителни суд за ситније ствари.) Капетан Аћим Чудић нареди, да Илија мора онолико ђубрета у башту донети, колико је нужно, да се она изривена места покрити могу, али Груји то није доста. — Није му право и он се тужи „кумпанији“ — „Кумпанија“, (мимогред речено: једне *личке регименте* из „покојне“ границе), одбије Грују, и каже, да то није њен посао, и да то спада у делокруг „фриденсгерихта“.

Груја лут као гуја, да се њему таква *неправда* чини, па ни пет ни шест, него тужи „кумпанију“ у „питоп“ *регименти*; управо самом господину обрштара... Али можете мислити, како је беснио кад га „регимента“ одби и упуту на *примирителни суд*...

„Дакле нема правце ни у обрштара?“... сиктао је Груја: — „А, знам ја мало више, него што та господа мисле!... Одох ја управо на саму „генерал команду!“... — Што рече, то и учини, али се не поможе. Дође одлука од „генерал-команде“, да ту ствар има решити „примирителни суд“, а не генерал-команда... Чича Груја да поманита.

„Та недам ја своје право, па макар се сви ђаволи против мене дигли! . . . Знам ја, ди је „кригсмистеријум,“ па ћу сву ту вајну господу тужити“. . . — и збиља не помогоше ни савети добрих пријатеља, ни одвраћање неких паметнијих људи; чича Груја тузи „генерал-команду“ — „регенту“, — „кумпанију“ и „фриденсгерихт“ — чак код министарства.

Да се мислити, да је после дужег времена стигла опет одлука, која је Груји праву грозницу донела. . . „Ао, . . и ко их је“ та сви су они једнаки! . . . Међер нема ту вајде, идем *самоме цару!*“. . . И обрни, и преврни, и држ' и недај, и — ено Груја дао правити од неког хор-адвоката „инштанцију“ на самог цара у Беч.

„Па шта ћеш радити, ако те и цар одбије?“ — упита га један пријатељ.

„Шта ћу радити? . . . Хе, хе! знам ја већ шта ћу! . . . Само ако ме одбије; *има и над попом попа!*! . . . Рекурраћу вала управо *самом руском цару!!!*“ — — — (Ч'а Груја је чуо па и веровао да је руски цар најјачи, и највећи, па је мислио, да он влада и над осталим владарима).

А његов процес? . . . Међутим се граница укинула па нисам ништа поближе разумео.

(По причању једног старог „граничара“).

Др. Казбулбуц.

Отац и син.

Запитао један отац

Свог јуристу сина:

„Би л' ти мог'о, кад би мор'о,
Испит' боцу вина?“

А син гледи пуну боцу
Којом тата прети —

„Једну боцу!! тиме није
Вредно ни почети.“

Ж.

Досетке наивности и др. из дечијег света.

У Котору упитам једног детића од својих десет година:

„Је ли далеко Црна Гора?“

Он ми на то не даде никаква одговора, а кад ја понових питање, он се као малко насмеши и рече:

„Није далеко, — ал је високо.“

У.

Други дан нађем тог истог детића на улици; носи у руци котарицу пуну јакошњих смокава.

Задржах га и рекох;

„Ми се канда познајемо.“

„А да!“

„Па кад се познајемо што ми не даш једну смокву?“

„А што не узмеш?“

У.

Ходао сам са мојим малим познаником још кроз две-три которске улице, кад дођосмо до куће у коју ће он да уђе.

„Је ли то твоја кућа?“ запитах ја.

„Колико твоја толико и моја“ одговори бистро дете.

„Е сад збогом!“ рекох му на растанку, — „па буди поштен и паметан.“

А он мени: „Збогом! Па буди и ти.“

„Пишта-бачи.“

(По мађарском.)

„Текинтетеш Пишта урам“,
има пара,

па да ви те, кад се кад год,
размацара!

Онда знаде *све на свету,*

и још више,

Знаде и што неби треб'о,

— и сувише!

Знаде јести; знаде нити;

картати се;

знаде чардаш; знаде чак и —
побити се!

Знаде доћи дому своме
тек у зору;

знаде дићи целу грају,

у свом шору;

знаде кад-кад полицајце,

за нос вући,

па се кад-кад боме с' њима
и потући

А шта знаде, *осим тога*
баћа Пишта?

Осим тога, молим лепо

— не зна ништа!!!

Др. Казбулбуц.

Намазао бунду.

Господар пред огледалом мазао косу са помадом. Кад га је слуга спазио, запита га:

— Молим понизно, зашто мажете косу тиме? —

— Да ми неопада — рече му господар.

Кад је господар отишао, слуга узме помаду и намаже њоме бунду. — Сутра дан тражио је госп. помаду и није могао да је нађе, напослетку запита свога слугу:

— Знаш ли ти куд се дела помада?

— Бунду сам намазао њоме, господару, јер је почела вуна опадати.

По причању.

Ј. Воцин-Мањин.

У књижари,

А. Пошто је овај календар.

Књижар. Педесет новчића.

А. Ево вам 45 новчића; јер један је месец од ове године већ прошао; тај лист можете скинути.

Само по правди

„Човека за језик вежу,
а вола — за рог!“ . . .
Та ово је неистина,
помогао вас Бог!

Нећу рећи, што се тиче,
вола и рогова;
али ту се нешто коси
„мужес их“ другова.

Од куд човек! па за језик!!
да га когод веже!?!
тако дрско подметање,
лажијом прегеже!

Од куд да се ми мушкарци
усудити смемо,
да старинско право жена
себи преузмемо?!

Тиче ли се величине,
у језика наши,
ту ће језик жена лепих,
увек да надмаши.

С' тога ону пословицу,
исправити треба.
Што је наше, не је наше,
туђе нам не треба.

Др. Казбулбуц.

Није циганче . . .

Циганка донела дете циганског кнеза да се крсти, а
кад је попа спазио, запита је:

— Јел' циганче?

— Није господине већ кнежче — одговори му циганка.

Ј. Воцин-Мањин.

Шарени Шљунци.

За „Стармали“ пише и прикупља 5-ко у Вршцу.

Жена овдашњег угоститеља г. Миљка Г. скувала је десетак тањира питија и однела у подрум да се оладе; жаба једна домили, па осетивши вруће питије умилу у први тањир, стане на сред тањира (мора да јој се омилио мирис од бела лука) дуго је у њем стојала, док се питије нису спитосале, и тако није жаба могла даље напоље. Један Уљманин дошавши у гостионицу запита гостионичарку шта има за јело? — Имам, вели, паприкаша, а имам и вршкитија. — Ха, питија донесите. Гостионичарка брзо у подрум, зграби први тањир, па и не приметивши ништа донесе и стави пред Уљманина, но и овај не приметивши одма, већ кад је хтео сећи, а он „цурук, нано“ остави нож и виљушку па повиче: „Бирташице, та шта сте ми донели ове питије, што све жмиркају на мене?“ и кад бирташица дође и већ види шта је, зграби тањир велећи: Па кад жмиркају донећу ти други тањир, који не жмирка. Најлепше је то, што Уљманин

није ни приметно да је то жаба била, јер је он видео само да нешто трепље, а знак је да је врло много меса у тањиру било кад је и цела жаба имала места да се спитосе.

*

Добар дан, Стево, шта је, шта радиш?

Стева. Ево ручао сам па баш ми се прохтело да пијем шампањера; добро кад си дош'о, тек што сам флашу отворио. — А можеш ли ти, Стево, из те флаше ни мање ни више већ управо један и по деци одпити? — А ко би то тако мого баш акуратно трефити. — Ал ја могу. — Е, можеш ти врага. — Па да се кладимо. — Да се кладимо! рећи ће Стева; — па ево два сексера дода Милан, — зграби флашу па је испије до дна, а кад је скин'о флашу рећи ће: е сад видим да сам изгубио опкладу, већ узми два сексера.

*

Јесте ли кадгод казњени били? запитаће судач једног кривца при испиту. Јесам одговори овај, ћушио сам једног мајстора и морао сам платити 5 фор. А за друго што нисте никад ништа били казњени? Нисам — ал да, сад сам се тек сетио био сам 13 година у вармеђи затворен.

*

Сервус, Гиго! а где ти једеш ровита јаја; ух а ја то најволијем. Допусти ми да једно употребим. — О можеш и више. Он узе јаје и кад поче умакати леб у јаје поцури му мало низ руку, а он хотевши и то да не пропадне одиже већма руку и стаде лизати, и не помишљајући да овамо из јајета све преко рамена на црн „салонрок“ просипа.

*

Госпођа ступи у кујну носећи новце у руци и рече слушкињи: Марушка, ево ваш новац, па можете одма одступити кад се тако ружно понашате. Марушка примивши новац баца једну сребрну форинту, рекавши: „Хектор“, на, ти си заслужио. Госпођа: А шта је то? Марушка: Па милостива, он је то заслужио, јер од кад сам ја код вас, ја нисам судове прала, све је Хектор полизао.

*

О, помози бог, брале! од кад се нисмо видели! како си? је си ли жив, здрав? како си овогодишњу бербу провео? јеси ли што набрао? запитаће Вршчанин Уљманина. Хвала богу, родило је добро, нашао сам један десетак акова кљука, ал сам све стрицао у петачку, рећи ће Уљманин. А како је код тебе било? — Е, ја сам у мом виноградну набрао три навиљка „крпигуза“ но у два сам већ и славину ударио.

*

Дал вам се син добро учи у Сегедину? запитаће неко неког. — О врло добро, двапут је мора испит полагати тако се оној господи допало.

*

Доктор регрут: Зашто вам је лево раме височије?
Регрут: За то, што ми је десно ниже.

Шаљиво питање.

Има једна страна реч, но биће вам свима више мање позната ако разбирате за ширу књижевност. Та реч и по-иње се и свршава са једним презименом, које ће вам та-

кође бити скоро свима познато, јер ваљда нема села, где нема тога презимена, па макар само две фамилије од рода израиљскога у селу биле.

Која је то реч?

Др. Казбулбуц.

„У м ш л а г.“

Држим, да вам је горња реч више мање свима позната. Обично, кад врат заболи, препише нам доктор ладан „умилаг“ или да се послужим са једном страном речи: „облог“; — а ако стомак заболи, морамо да на њега превијемо врућ облог, или „нашки“ речено: „умилог“.... Еле, знаћете, шта је.

Једна трговачка кућа у овом месту де ја животарим, има превоз еспапа са оне стране Саве, на ову страну, и тако сваком трговцу, који кроз ту трг. кућу робу добавља, ставља се на подвозни лист од робе, између осталих разноврених трошкства, и „умилаг“ за пренос робе преко воде, која реч у трговачком свету толико исто важи, као и „пренашање“... — Ономад добије горња кућа од једног комитента, коме је робу оправила, писмо, у коме овај брат од прилике ово вели: „Је с' чуо, ти господар „шпендитору!“ Ти мени нарачуна за неки „умилог“ на моју робу фор. 1-20 новч; но почем је моја роба *идиуно* здрава, те јој није требао ни врућ, ни ладан „умилог“ то ти мени моје паре натраг врати!“... — — Шта је „шпендитор“ на то учинио?... Ето дошао к мени и причао ми овај нехотички „виц“ једног Бошње..

Др. Казбулбуц.

Из школе.

Учитељ. Ти си, Лакарија, промућуран момчић. Кажи ти мени, како се звао отац синова Зебедеових?

Лакарија. Ја, бога ми не знам.

Учитељ. Ај, ај, ај! — Но хајде, морам ти мало помоћи. Како се зове овај ђак што до тебе седи?

Лакарија. Зове се Мрђанин.

Учитељ. А како се зове његов отац.

Лакарија. И он се зове Мрђанин.

Учитељ. Ето, сад сам ти као прстом показао. Но дакле — како се звао отац синова Зебедеових?

Лакарија. Мрђанин.

Практичан предлог.

Јова. Није вајде, Стево, ми се морамо одучити од пијанчења. Да удесимо овако: који од нас оде у крчму нек мора платити глобе једну воринтачу.

Стева. Па гилт! — Ал шта ћемо после радити са том воринтачом?

Јова. Па понићемо је.

У школи.

Учитељ. Ти Драгутине, непрестано брбљаш. Мораћу те прозвати да говориш јучерањи задатак, — јер друкчије нећеш ућутати.

На леду.

Удварац (једној госпођици која је на леду). Ви се сигурно сад први пут тоциљате?

Госпођица. Не, — последњи пут!

И то је плаћање.

Гост. Да платим!

Келнер. Молим покорно?

Гост. Кава, две кифле, две цигаре.

Келнер. 28 новчића.

Гост. Запишите.

Добар патриота.

Учитељ. Кон Ижак, волеш ли ти домовину?

Ижак. Незнам, јер је још нисам коштао.

И то је изговор.

— Молим вас милостива, одсвирајте ми једно парче на гласовиру?

— Не могу, врло сам промукла.

Добар лек.

Једну младу, љуте нарави жену, испеује муж; ова на то отрчи свом оцу потужи му се на свог мужа, али овај је познавао своју кћер и одговори јој:

— Иди сад натраг твом мужу и реци му ако још једаред моју кћер испеује, онда ћу ја његову жену поштенски издеветати.

У омнибусу.

Госпођица. Где моје штете! Изгубила сам новчаник, неко ми га је узео!

Господин. А на кога сумњате?

Госпођ. Биће онај младић што је поред мене седео, јер сам осетила да ми је нешто шушкао око шпага.

Господин. Па зашто нисте рекли одма?

Госпођ. Мислила сам да ми љубавно писмо потајно додаје.

Како постаје рат.

А. Ја неразумем, како то може бити да у XIX. веку још може бити рата?

Б. То се лако може растумачити, и за један „десетак“ би ти разјаснио.

А. Па ево десетак.

Б. Дај још један десетак.

А. Па ево још један.

Б. Сад молим само још један.

А. (На то већ дигне руку и пође к Б. да га лупи).

Б. Видиш, тако постаје рат. Један би хтео све, а други неда.

Прибележио

Б. С Стапарац.

За недељу дана после ускршњих празника премешта се уредништво овога листа у Каменицу преко од Новог Сада, где ће му и уредник стално живети.

Што би нам ко од сада писати имао, нека више не шаље у Беч, већ од почетка Маја п. р. нека адресује у Каменицу.

Умољавамо и све листове, који нам долазе у замену, да према томе адресу промене.

Довољна је адреса овака:

Dr. Jov. Jovanović

Kamenica

Srem (Syrmien.)

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 "
Читанка за други разред српске осн. школе	24 "
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 "
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 "
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укоричена, 306 стр.	90 "
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8 "
" " " 4.-ог " " "	8 "
" " " 5.-ог " " "	10 "
" " " 6.-ог " " "	8 "
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 "
Апостоли и Еванђеља у празничне и недељне дане, преко целе године с преводом српским и са 24 слике од епископа Платона, за школску и домаћу потребу има 292 стране	80 "
Наука из светог писма (за писање и на изузет учење) у основној школи — — — —	10 н.
Изв. Часослова оупражненіе въ чтеніи церковныхъ книгъ въ оупотребленію въ нар. оучилищехъ	9 н.
Извод из српске граматике. Својим ученицима саставио Ј. Живановић. II. издање — —	30 "
Немачки буквар за основне школе, по разним изворима израдио Стеван В. Поповић епархијски школски референт — — — —	16 "
Општи земљопис за српске народне школе у Угарској, превео по Кутнер-Мајеру и попунио Ст. В. Поповић епарх. школ. референт са 9 слика и мапом уз ово иде датак: Наука о глобусу и мапама — — —	25 "
Један пут један — таблица на тврдој артији —	2 н.
Историја Угарске, са уводом у историју света за ниже разреде средњих школа написао Др. Фрања Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I.	60 "
" II.	60 "

Велика катавасија	1. — н
Мала катавасија	20 "
Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1. — "
Одабране народне песме за учење на изузет у срп. основним школама друго издање	10 "
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10 "
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 н.
Нове метарске мере	10 "

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накладној штампарији од које ће добити највећи књижарски рат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижарама. Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

ОГЛАСИ.

ФРАЊЕ ХРИСТОФА

ВЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта

Фрања Христоф, Берлин и Праг. 3—6

Проналазач и творичар правог блештавог лака за под. Стовариште у Н. Саду код Љ. Стефановића.

Ја Ана Чилаг

са мојом 185 центиметара дугом див-лорелен-косом, добила сам је 14-то месечном употребом помаде, коју сам ја сама пронашла. Ова је помада једина помоћ против онадња косе Она унапређује растење косе и јача власиште Код мушких проузрокује брзо и снажно растење бркова и браде, и у опште даје длачици већ после кратке употребе природну сјајноћу и лепоту, сврх тога чува је до у најдубљу старост од преране оседлости. Цена је једне тегле 2 фор Разашилане дневно на све стране света одмах по плаћеном готовом новцу или унаточ (Postnachnahme).

CSILLAG & COMP.

Budapest, Königsgasse

куда треба све наручбине слати.

При наручбини од 6 тегли на више 25% попусту и плаћена поштарина. 3—20